

Phẩm 56: TƯỚNG CỦA TIẾNG

Hỏi: Tại sao không nói do tiếng thành đại?

Đáp: Tiếng lia các sắc, các sắc chẳng lia nhau, thế nên không nói. Với lại, tiếng không như các sắc, thường liên tục, lại chẳng cùng sắc đồng sinh, mà lại khác với sắc sinh. Vì sao? Vì tướng sắc sinh ra, dần dần rồi mầm theo thứ tự mà có. Tiếng không như vậy. Tiếng từ vật mà được tên, như nói tiếng bình, chứ không nói tiếng trong bình. Hoặc có người nói: Thấy bình hay thấy sắc bình. Trước đây, không nói là nghe bình mà chỉ nói: Nghe tiếng bình. Với lại, thuở xưa, chúng sinh đã vun trồng nghiệp vắng lặng. Nếu vạn vật thường có tiếng, thì không có khi nào tạm lặng yên. Thế nên tiếng chẳng phải nhân, để thành các đại.

Hỏi: Muôn vật đều có tiếng. Làm sao biết được? Vì tác động, thì tiếng phát ra, mà các đại thường tác động lẫn nhau, nên tất cả đều nên có tiếng.

Đáp: Chẳng phải muôn vật tác động lẫn nhau, đều là nhân của tiếng. Vì sao? Vì mắt thấy hai ngón tay đụng nhau mà chẳng phát ra tiếng.

Hỏi: Trong đó có tiếng nhưng vì quá nhỏ, nên không biết?

Đáp: Chẳng sinh. Chứ không phải tiếng nhỏ nên không nghe. Nếu nói có tiếng, thì hiện tại không tin được (vô hiện tín) và người khác cũng có thể bảo rằng, trong nước có tiếng, nhưng vì quá nhỏ, nên không nghe. Trong lửa có mùi vị, trong gió, trong không đều có các sắc, mà thật chẳng có. Thế nên, chẳng phải tất cả va chạm, đều phát ra tiếng.

Hỏi: Người thế gian thường nói, tiếng là thực thể (Cầu na) của hư không, nay sao biết được từ bốn đại sinh ra?

Đáp: nay, hiện thấy từ bốn đại sinh ra, nên chúng tôi tin vào hiện đang thấy. Lại nói tiếng chuông, tiếng trống, nên biết đó là tiếng của chuông, trống. Lại từ bốn đại khác, nên có tiếng sai biệt, như có sự khác nhau về tiếng chuông trống. Như đánh vào đồ bằng đồng, thì đều có tiếng động, nhưng tay nắm vào, thì tiếng dứt ngay. Thế nên biết đồ vật đụng đều là có tiếng cũng như vậy. Vả lại, khi sắp muốn tạo ra tiếng, thì chắc chắn phải chuẩn bị hình bóng, thể chất, của bốn đại. Thế nên phải biết là tiếng từ bốn đại sinh. Lại do nhân duyên nghiệp (tác động), nên tiếng có khác nhau, ví như tiếng của chúng sinh, hoặc hay hoặc dở, chẳng nên vì duyên nghiệp mà cho là thực thể của hư không. Thế nên chẳng phải. Với lại, nhân nơi tướng. Nhân nơi tướng tức tùy thuộc pháp nào đó mà có, thì gọi pháp đó là nhân, ví như là từ nhân bốn đại mà

có tiếng, nếu không nhân, thì chẳng có tiếng, ví như có lửa thì nóng, không có lửa thì chẳng nóng, thế nên mới biết nhân từ lửa có nóng, từ bốn đại phát sinh tiếng, cũng như vậy. Như hư không có nóng, hoặc hư không vẫn tồn tại, mà nóng thì không có nên biết, hư không chẳng phải nhân của nóng, tiếng cũng như vậy. Như có hư không có tiếng, hoặc hư không vẫn tồn tại, mà có khi không có tiếng, vậy nên biết tiếng chẳng phải nhân. Vả lại tiếng là thực thể của hư không, điều này không thể tin được. Vì trong sự việc hiện tại, trước đã không thấy nhân của tiếng, đối với hư không, cũng không có sự so sánh biết được, thì trong đó lấy gì để so sánh. Lại như trong kinh thư (của thế gian), phần nhiều có trái nhau, như vậy, nên không một điều nào đáng tin. Thế nên biết chẳng đúng.

Phẩm 57: TƯỚNG CỦA HƯƠNG

Hỏi: Loại hương Đa-ma-bạt Chiên đàn và các hương khác hòa hợp lại nên hương đó khác với hương gốc ban đầu, đó vì những hương này phát sinh hương khác chẳng?

Đáp: Do hòa hợp hương, nên sinh ra hương khác. Như màu xanh, vàng trộn lẫn nhau thì thành màu lục. Với lại cũng do các nghiệp nhân duyên, nên sinh khởi đủ các loại hương.

Hỏi: Đệ tử của phái Ưu-lâu-khư cho rằng, hương chỉ là thực thể (câu na) của đất. Việc này làm sao biết?

Đáp: Không có thật pháp (Đà-la-phiêu), việc này đã nói rõ. Thế nên không đúng. Như người của phái Vệ-thế-sư cho rằng: Bạch lạp, chì, thiếc, vàng, bạc, đồng... đều là vật lửa, mà trong đó có hương. Thế nên biết, chẳng phải chỉ đất có hương.

Hỏi: Bạch lạp... hòa hợp với đất nên có hương?

Đáp: Hương này chẳng phải là khách. Vì sao? Vì trước, trong những vật khác đã không ngửi có hương ấy. Nếu đã từng ngửi có hương ấy, thì có thể nói đó là khách; ví như, trước ngửi hương có trong hoa, sau ngửi có trong áo, mới gọi là khách; mà các hương bạch lạp... thì không như vậy. Thế nên, chẳng phải là nhân. Với lại, các loại bạch lạp v.v... không lúc nào không có hương, thì không nên nói là khách (tạm). Với lại, tôi cũng có thể nói, trong nước không có các sắc, chỉ khi nào cùng với đất hợp thành mới được các sắc. Nếu ông nói: Trong nước tự nó có sắc, thì tôi cũng nói: Trong bạch lạp tự nó có hương. Lại nữa, nếu trong vật, có pháp không lìa, nhau, thì ngay vật này vốn có. Thế nên, hương tùy theo nơi chốn, chẳng rời nhau hương ngay vật ấy. Như trong nước có hương, vì quá ít, nên không biết có, thì có sai lầm gì? Như nói trong mặt trăng có lửa. Lửa chắc chắn nóng. Lại như ông nói: Lửa trong nhà ấm mát

đi, khí nóng còn lại trong đó nên có một tí sắc, cũng có thể nói, trong nước nóng cũng có tí tướng lạnh, hương trong nước cũng vậy. Trong đó không có nhân quyết định, nói là trong nước không có hương. Và lại chủ vạn vật (các Đà-la-phiêu) của các ông, không tướng quyết định. Vì sao? Vì ông tự khẳng định nói: Trong đất có hương, như kim cương, pha lê v.v... khi đốt thì biến đổi khác, nên đều là vật của đất, nhưng đều là không hương. Ông lại nói: Tướng nước nhất định lạnh, tướng sữa cũng vậy, mà khi sữa đông vánh thì có hương, nên gọi là vật của đất. Lại nói: Lửa chắc chắn nóng, bạch lạp v.v... là vật lửa, mà trong đó không nhất định nóng. Mặt trăng thật lạnh, mà ông nói là vật của lửa. Vì các điều này nên các thật pháp không có tướng quyết định. Vì vậy, hương chỉ có trong đất thì điều này chẳng hợp lý. Ông cho bạch lạp... là vật của lửa, việc này cũng không đúng. Vì sao? Vì không có nóng quyết định. Các đệ tử của phái Ưu-lâu-khư nói, lửa chắc chắn nóng, mà bạch lạp... thì không nóng.

Hỏi: Các vật như bạch lạp v.v... nóng trong quả, chứ chẳng ở trong xúc?

Đáp: Quả của bơ là lạnh, nên phải là vật của nước, mà ông lại nhất định cho là có hương, nên gọi là vật của đất; cho nên nói quả, chứ chẳng gọi là dùng cái nhân. Lại như trái Ha-lê-lặc, khi còn là quả, nhất định là nóng, thì lẽ ra là vật của lửa, mà thật ra là có hương, có cả năm vị, thế nên không gọi là vật của lửa, vì nói là quả chứ chẳng phải nhân. Bạch lạp v.v... chẳng phải là vật của lửa. Với lại, tướng lửa nhẹ, bạch lạp nặng, sắc lửa trắng, mà sắc bạch lạp lại khác. Bạch lạp không có tướng giống lửa để có thể biết vật của lửa. Lại bạch lạp trái với lửa. Vì sao? Vì nóng thì sẽ chảy tan. Nếu là vật của lửa, thì khi được lửa, phải tăng thêm, nhưng thật ra chẳng tăng thêm! Thế nên biết, chẳng phải là vật của lửa. Các ông chẳng suy nghĩ thấu đáo, nên mới cho hương chỉ là vật của đất, mà thật ra, hương đều có trong bốn chúng (Đại).
